

smlouvy společenské, byli oprávněni, udělití takovou zvláštní plnou moc; jinak rekursu nevyhověl.

Důvody:

Představenstvo akciové společnosti jest dle čl. 227 obch. zák. oprávněno společnost zastupovati a dle čl. 230 obch. zák. vznikají z jednání právních, které představenstvo jménem společnosti uzavřelo, práva a závazky společnosti bezvýmínečně. Také společnosti s ručením obmezeným nabývají práv a zavazují se právními jednáními jednatelů beze všeho obmezení (§§ 19 a 20 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z.). Dostačí tedy k důkazu práva, udělití za společnost akciovou neb společnost s ručením obmezeným plnou moc zvláštní v § 4 zák. ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z. naznačenou, jestliže jest prokázáno, že osoby, jež plnou moc udělily, jsou představenstvem, pokud se týče jednání těch kterých společností. Poněvadž pak dle čl. 228 obch. zák. a §§ 18 a 11 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z. osoby, které uvedeným způsobem řečené společnosti zastupují, v rejstříku obchodním zapsány býti musí, stačí výtah z rejstříku jako důkaz oprávnění zmíněného. Pokud usnesení v odpor vzaté vyžaduje při těchto družích společnosti další průkazy výpisy ze stanov neb smluv společenských, nesrovnává se se zákonem a bylo v té příčině zrušeno. Odůvodněno jest však vyzvání, aby předloženy byly výkazy, že společenstva, jež přistoupila k nové společnosti, na valných hromadách se usnesla o zmocnění zástupců vyhovujících § 4 zákona o společnostech s ručením obmezeným. § 18 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. omezuje v odstavci druhém oprávnění představenstva na jednání, jež dle občanského zákona vyžadují zvláštní plnou moc znějící na druh jednání. Nemá tedy představenstvo práva k jednáním vyžadujícím plnou moc na toto zvláštní jednání znějící a proto jest třeba, aby valná hromada takovou plnou moc udělila.

Čís. 11.

Nařízení vydaná vládou na základě zákona ji k tomu zmocňujícího požívají sama moci zákona.

Odpor ministerstva vnitra proti zápisu společnosti s ručením obmezeným do obchodního rejstříku (§ 1 min. nař. ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z.) nemusí býti odůvodňován.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1919, R 19/19.)

Návrh na zápis společnosti s obmezeným ručením do obchodního rejstříku byl soudem první stolice (krajským soudem v Chrudimi) zamítnut, poněvadž ministerstvo vnitra v souhlase s úřadem pro výživu lidu a ministerstvem financí dle sdělení ze dne 21. října 1918 proti zápisu do obchodního rejstříku se stanoviska ministerského nařízení ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. podalo odpor. — Soud druhé stolice (vrchní zemský soud v Praze) usnesení to potvrdil. Důvody: Zákonem ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z., tehdy povoláním sborem zákonodárným usneseným, zmocněna byla vláda, aby po čas válkou vyvolaných mimořádných poměrů nařízením opatřiti směla to, co za dobré

uzná, aby hospodářský život podpořen a znovuzřízen byl a aby zabráněno bylo hospodářským ujším, jakož i aby obyvatelstvu potravin a jiné potřebnosti opatřeny byly. Na základě tohoto zákona vydalo ministerstvo vnitra a spravedlnosti nařízení ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z., o něž se zamítnutí opovědi opírá. Vrchní soud přezkoumává ve smyslu § 7 státního základního zákona o moci soudcovské ze dne 21. prosince 1867 č. 144 ř. z. platnost tohoto nařízení, dospěl k úsudku, že jest platným. Poněvadž v nařízení tom se nenakazuje, aby dotyčné ministerstvo důvody, pro něž se povolení zápisu odpírá, uvedlo, nemá práva soud na ministerstvu důvodů takových vyžadovati. Příčiny zápovědi leží patrně v rámci § 1 zákona shora citovaného ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z. Při tom nelze hleděti na to, že byly se založením společnosti značné náklady spojeny a že vydání nařízení spadá tři dny před sepsání smlouvy společenské. Rovněž jest lhostejno, že zákon ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z. o dotazu takovém nejedná. Tím se nebrání, aby společnost v jiné formě v život vešla.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu společnosti nevyhověl.

Důvody:

Zákon ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z. zmocňuje vládu, vydávati potřebná opatření v oboru hospodářském po dobu mimořádných, válkou vyvolaných poměrů pouhým nařízením. Takováto nařízení nemají tedy povahy obyčejných nařízení, jimiž moc výkonná činí opatření ku provedení zákonů, nýbrž jsou to zákony samostatné, k jichž vydání zákonodárná moc byla platně na vládu přenesena. Pokud se jimi jiné zákony mění, nevadí prostá forma nařízení, ježto uvedeným zákonem jsou zákonům na roveň postavena. Platil tedy předpis nařízení ministerského ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. v době, kdy usnesení v odpor vzatá byla vydána, a platí dosud dle zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. zák. a nař. státu československého. V tomto nařízení není ustanoveno, že odpor ministerstva proti povolení zápisu nové společnosti s ručením obmezeným musí býti odůvodněn. Z § 2 č. 8 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. tuto náležitost nelze vyvozovati, poněvadž tento předpis pouze zavazuje soudy v řízení nesporném, nikoliv úřady správní. Nesběhla se tedy nezákonnost ani zmatečnost a není tu podmínek, aby dle § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. souhlasná usnesení soudů prvé a druhé stolice v odpor brána býti mohla.

Čís. 12.

I vyšší stolice jsou povolány k samostatnému zkoumání opovědi společností s ručením obmezeným k obchodnímu rejstříku.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1919, RI 36/19.)

Soud druhé stolice (vrchní zemský soud v Praze) nevyhověl rekursu finanční prokuratury do usnesení soudu stolice první (krajského soudu v Kutné Hoře), povolujícího zápis společnosti s ručením obmezeným do obchodního rejstříku, vyzval však zároveň jednatele společnosti z moci úřední, aby doplnili a opravili opověď svou a